

Богато виждахъ пжрвій снѣгъ!

.
.

Но ей дѣтинство ми премина,
И пжрвій снѣгъ си пакъ вали,
Настава студъ и тжсъ година,
Но туй ма вече не весели.

—
Не мога радость да усѣтя,
Не сжмъ азъ той, който бѣхъ
Душа ми е съ тжга обзетъ
Не ще ми си ни шумъ, ни смѣхъ.

—
Азъ мисля мисля за онія
Кои джзнатъ безъ покриви стоятъ
Кои то въ крайна оскудия
Кжлнжтъ си днитѣ на свѣтътъ.

—
Азъ мисля горкитѣ клѣтници
И зимни бури и студтъ,
И тамо голитѣ тжмници
Дѣ мойтѣ брѣтя сѣджтъ. . .

—
И тесъ кои за зли неволи
Е господъ на свѣта пратилъ,
И тесъ, които гладни, голи
Посрѣщатъ коледа, Василъ!

И. Вазовъ

—
Млжкнаха полета и долини, онѣмяха гори и ржт-
лини, опустѣха ливади и градини. Тамъ дѣ въ джл-
боко доли овчаръ на завѣтъ въ полугаря съ овцетѣ си
зимуваше, и дѣ сѣкакавъ добитакъ подъ снѣга зимна
храна си тжрсѣше, сега е тамъ грозна пустиня; като
че са е земя отворила и туй чудо стада е поглжтнала!
Тамъ дѣ въ голѣми и малки села хора мирни, кротки
са веселяха по зимни веселби: свадби, годежи, засѣвки